

ANDREJ RAPÉ:

Adamov sin.

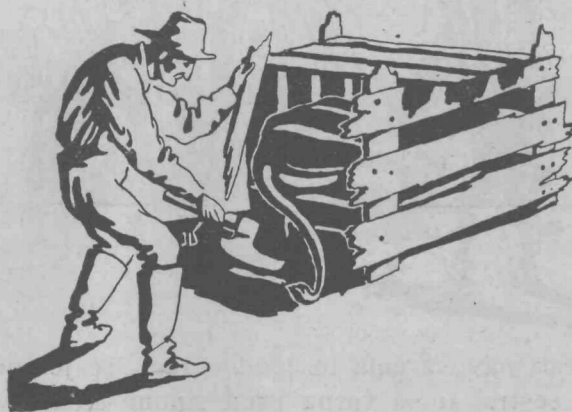
Basen z Jutrovega.

(Dalje.)

oda lev je razjarjen zarjul: »Tako mi sreče, ne pustim te dalje, dokler mi ne stešeš hiše iz teh desak!« — Ko je te besede izgovoril, je za šalo skočil proti tesarju in ga udaril s šapo, da mu je padlo breme z rame. Tesar je skoro onesveščen padel na tla, lev pa mu je dejal: »Gorje ti, tesar! Res, slaboten si in ni je v tebi nikake moči! Opravičljivo je torej, da se bojiš sina Adamovega.«

Ko je tesar ob udarcu padel na tla, se je hudo ujezil, toda skrnil je svoj srd iz bojazni pred levom. Počasi je vstal in smehljaje se je dejal: »Prav, pa ti naredim hišo!« Tako je dejal in vzel deske, ki jih je nosil s seboj ter je zbil hišo, podobno zaboju in narejeno za velikost levovo. Vrata je pustil odprta, zakaj v zaboju je napravil primeren vhod, za katerega je stesal krepak pokrov in vanj izdolbel več lukenj. Vzel je nato nekaj novih, velikih žrebljev in kladivo, pa je dejal vljudno levu: »Gospodar, stopi v hišo skozi to odprtino, da jo lahko napravim po tvoji meri!«

Lev se je tega jako razveselil. Stopil je k odprtini in je opazil, da je kaj ozka. Tesar pa ga je vabil: »Vstopi, le kar vstopi in se zlekni na tla!«

Lev je slušal, zlezal v zaboj, toda njegov rep je ostal še zunaj. Hotel je nato zopet ven, ali tesar je dejal: »Bodi nekaj časa miren, da vidim, če je v hiši tudi za tvoj rep dosti prostora.«

Mladi lev je storil, kakor mu je velel tesar. Ta pa je zvil njegov rep in ga porinil v zaboj, zaprl pokrov in ga trdno pribil.

Tedaj je lev zarjovel in dejal: »O tesar, kako majhno hišico si mi napravil! Spusti me sedaj na svobodo!« Ali tesar mu je odvrnil: »Kaj vendar misliš! Nobeno kesanje ne popravi tega, kar se je že zgodilo. Tega zaboja ne zapustiš nikdar več!« Zasmeljal se je prav od srca in je nadaljeval: »Res, kralj, dal si se ujeti!« in zlobno si je mel roke. »Iz te ječe je beg nemogoč, divjak divjil! Sam si tako hotel!«

In lev: »Brat moj, kakšne besede vendar govoriš?«

»Vedi, pasja duša,« je odvrnil tesar, »da si prišel v roko njemu, ki si se ga bal. Usoda te je udarila in prevarila. Še tako velika previdnost te ne reši več!«

Ko je lev čul te besede, sestra, tedaj je vedel, da je bil to sin Adamov, ki ga je prekanil in ki ga je pred njim svaril oče, še ko je bedel, pa tudi v srcu skrivnosten glas. Tako sem tudi jaz vedela, da je to on. Obšel me je velik strah in počasi sem se odstranila, da bi iz daljave videla, kaj bo storil Adamov sin z mladim levom. Videla sem, kako je tik zaboja izkopal jamo in vrgel vanjo zaboj z levom. Naložil je nanj suhih drv in leva s hišo vred sežgal. Ob tem pogledu, sestra, se je moj strah še povečal pred sinom Adamovim in v strahu pred njim bežim že dva dni.«

Ko je družica pavova čula to zgodbo race, se je čudom čudila in je dejala: »O, sestra, tu si varna pred sinom Adamovim, zakaj na otoku sredi morja smo. Semkaj si ti iz sosednje zemlje lahko priplaval, a za Adamovega sina po vodi ni pota. Naseli se torej tukaj, dokler Bog česa ne preokrene.«

Raca je odvrnila: »Bojim se, da se mi ponoči ne pripeti kaj hudega, zakaj noben begunec še ni ušel svoji usodi.«

»Ostani tu in bodi kot midva,« jo je tolažil pav. In oba sta ji prigovarjala toliko časa, dokler se ni vdala, rekoč: »O, sestra in brat, vesta, da se prijaznemu sprejemu in vabilu ne morem upirati. Toda ako bi ne bila naletela na vaju, bi ne ostala tu.«

(Konec.)